

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 14.

V Kranju, dne 15. oktobra 1927.

Leto I.

— Jaz mislim, da mora imeti mož vedno autoriteto!

— Jaz sem pa mnenja, da zadostujeta samo prva dva zloga v besedi „autoriteta.“

**V prejšnji številki „Škrata“
smo priložili položnice na-
ročnikom, ki še niso porav-
nali naročnine. Pozivamo
jih, da to store v najkraj-
šem času. Uprava.**

Izak Cohn.

Kuplet brake „Hiša strahov“. XYZ

1.

Vsakdo todi me pozna, da sem jaz Izak Cohn,
sem premožen in bolj moder kakor Salomon.
Vam prodajam stare čevlje, kahle rezance,
o, jako fine rezance,
da, najfinejše rezance
in še otroške, moške, ženske čevlje, vse prodajam
vam,
nogavičke in podveze, gate, kišobran.
Z vsem tem zdaj trgujem jaz,
Jakob Izak Cohn,
in celo na vaš ukaz,
vam prodam kanon.

Refrain:

Da, takšen sem trgovec jaz
in tak o men' okrog gre glas:
jaz sem najboljši izmed vseh, prav vseh
in to tajiti bil bi greh, res greh.
Prodajam vam vse kar imam,
č'lo svojo taščo vam prodam,
dam vam jo prav poceni zdaj zares, zares,
če še odpeljete jo d'nes.

2.

Kdor pa je v denarni stiski, k meni naj hiti
v mojo hišo Judengasse na številko tri.
Posojilo tam dobi, procenti mali so,
le kakih petdeset od sto
do petinsedemdeset od sto,
sem marsikomu že pomagal in hvaležni so mi vsi,
akoravno marsik'teri zdaj na cesti spi.
Takšen sem jaz špekulant,
Jakob Izak Cohn,
in brez mene bi na kant
prišel mnog baron.

Refrain:

Še o ženskah, dovolite, bom sedaj začel,
kako 'zgubo v trgovini z njimi sem imel.
Kratko krilce č'rt metra rabi mal' blaga,
to rabi malo le blaga,
da, da, prav malo le blaga.
In če še hrbet mi napol je gol, ne vem kaj bi
začel,

mislim, da figove liste bom prodajat šel.
Takšen je sedanji čas,
Jakob Izak Cohn,
a ne misli tu naglas,
saj poznaš bon-ton.

Roka roko . . .

„Hinko,“ je dejal njegov tast, potem ko je moža
svoje hčere pozval v knjižnico ter vrata za seboj za-
klenil, „sedaj že skoraj dve leti stanujeta pri meni.“

„Da, tast.“

„Ves ta čas nisem niti pare zahteval od tebe.“

„Ne tast.“

„Ob vsakem vajinem prepiru sem bil vedno na tvoji
strani ter odločil v tvojo korist.“

„Res je tako, tast.“

„Celo nekaj tvojih računov sem poravnal.“

„Precejšen del, tast.“

„Vedno sem stremel za tem kako ti pomorem kvi-
šku.“

„Vse je tako, tast.“

„Trudil sem se, da bi bil kolikor mogoče napram
tebi dober in upam, da si to tudi sam uvidel.“

„Seveda sem, tast.“

„Potem mi boš gotovo malo uslugo napravil, za
katero te bom sedajle prosil.“

„Prav gotovo, tast.“

„Hvala za tvojo pripravljenost. Reci moji ženi, to se
pravi, tvoji tašči, da sta obe vstopnici za maškarado,
katere je danes zjutraj našla v moji sobi na tleh, padli
tehi iz žepa, pa šva kvit . . .“

Nazorna francoščina.

Julija Cope je bila čedno dekle, kakršnih je v Ka-
nadi mnogo. Ko je Henri Chambrain doslužil vojake
v francoski armadi, se je po nekih opravkih podal v
Kanado, kjer se je seznanil in poročil z lepo Julijo.
Vrnila sta se v Francijo ter v predmestju zadovoljno
živela. Le francoskemu jeziku se Julija nikakor ni mo-
gla privaditi. Nekega pa je šla sama kupovat potreb-
nih stvari in pa z namenom, da se bo na ta način
preje privadila težkemu jeziku. Stopila je v mesnico,
kjer je hotela imeti lep kos s kostmi za juho. Toda
povedati ni znala z besedo kaj bi rada, zato je sra-
mežljivo privzdignila krilo ter pokazala mesarju prav
čeden „bodelček“. Mesar je zamaknjen gledal lepo
nogo, občudoval mlado Julijo ter pripomnil: „Ah, ma-
dame, je comprends.“

Ko je Henri prišel h kosilu mu je povedala, kako
je bilo pri mesarju, nakar je odvrnil: „To je dobro,
Julija, da nisi zahtevala kos od stegna.“

Poravnajte naročnino!

—XYZ—

Ponesrečeni poljubčki.

Ljubezni mi srce hitreje bije,
po žilah mlada, vroča kri mi vre,
a prave, sladke sreče — ni je,
ker deklice nobene nisem še
poljubil.

Četudi moja deklica me mara,
— je pač usoda kruta, ki preganja me —
četudi moja ljubica me kara,
vendar doslej še nikdar nisem je
poljubil.

Da lepá Vladkica me vidi rada,
neumna moja glavca dobro ve
in v mojem srcu klije nova nada,
da vendar enkrat eno bom dekle
poljubil.

Nekoč sem našel samo jo sedečo
in hitro sem se spustil poleg nje,
nesreča ta — na trnje prav bodečo,
in šel sem, ne da svoje bi dekle
poljubil.

Ko drugače sem na samem srečal z njo se,
sem mislil srečno: „To bo čas sladak!“
Spodile naju reveža so ose,
da nisem jo doslej — ah, to je vrag —
poljubil.

Ko tretjič sem na samem bil s predrago,
objemati začela baš sva se,
mi prišel oče njen mi delat zgago,
tako, da nisem niti enkrat je
poljubil.

In delala sva se kot bi se sprla,
skrivaj pa hitel sem iti vasovat,
a lestvica se je pod mano strla,
tako, da nisem je ne enkrat še
poljubil.

Tako sem revež vedno v isti sili
in mislim dati prošnjo v časnike:
naj kaka deklica se me usmili
in naj pusti, da bi jo enkrat le
poljubil.

◆◆◆◆◆

—p—

Odkritosrčni duh.

V malem mestecu, kjer ni ne gledališča, ne kino,
z eno besedo, nikake zabave. Zabava se vsak po
svoje.

Profesor Zabitnik, na primer, je z dušo in telesom
živel v prostem času za spiritizem, potom katerega je

klical duhove slavnih ljudi kakor: Napoleona, Hajduk-
Veljka, Marije Terezije, carja Lazarja, in druge visoke
ter verodostojne ličnosti — z onega sveta.

Profesorjevi someščani pa nikakor niso mogli ver-
jeti v to spiritistično delo in ni jim šlo v glavo, da
se Napoleon ali car Lazar javi kakor rekrut na raport,
kadar ga pokliče profesor latinščine g. Zabitnik, ka-
teri tepe dijake in jih vleče za ušesa.

Gospa Zabitnik pa se nikakor ni hotela družiti z
mrtvimi, temveč je ljubila žive, katere je večkrat po-
vabila k sebi kadar je bil mož v šoli. Manj ambici-
jozna kakor njen mož, ni zbirala slavnih mož, temveč
se je zadovoljila z navadnimi meščani malega mesta.
Včasih je povabila k sebi Stankota, pisarja, včasih
Petra, trg. pomočnika, včasih Filipa, žand. narednika,
včasih pa Jankota, hotelirja. In kakor nikdo ni verjel
v pozive duhov profesorja — tako je vsakdo verjel
v pozive njegove žene živih.

Profesor je sam opazil, da se mu meščani posme-
hujejo in da ne verujejo v njegove spiritistične eks-
perimente; da jih pa osvedoči in da jim dokaže svojo
moč nad duhovi, je povabil nekega večera zbrano
družbo in jim priredil spiritistično seanco.

Ko so vsi držali roke na zagonetni mizi, se po ne-
kolikih udarcih oglasi profesor:

„Ali si tukaj, duh?“

Tišina.

„Si li tu, duh? Če si ti, udari z nogo enkrat, če
nisi, udari dvakrat!“

Lesena noga se vzdigne in počasi spusti z enim
udarcem. Prisotnim se zžežijo lasje. Profesor položi
na mizo tobak, papir z abecedo in kozarec na pa-
pirju:

„Povej nam, duh, kako se pišeš?“

Kozarec počne drseti po papirju od ene črke do
druge in pri zadnji črki se je bralo: Kraljevič Marko.
„Nikar ga ne dražite!“ zajavka apotekar, „lahko
nam jo zagode.“

„Dokaži, da si Kraljevič Marko!“ pravi hotelir.

Kozarec na mizi se zvrne.

„Res je Kraljevič Marko,“ se vesel udari po ko-
lenu, „on je najraje kozarce prevračal.“

„Vprašajte ga kar hočete,“ se je triumfalno oglašil
profesor, „vse vam bo točno povedal.“

„Gospod Marko,“ začne apotekar, „povejte nam,
prosim vas lepo, koliko otrok ima naša gostiteljica,
gospa profesorjeva?“

Miza vzdigne nogo: top, top, top, top. Štirikrat. Vsi
so bili vzhiceni.

„Vprašajte ga sedaj,“ se vmeša zopet profesor,
„koliko imam jaz otrok, boste videli, da Vam pove
isto številko?“

„No, koliko otrok ima gospod profesor Zabitnik?“

Miza udari z nogo enkrat!

„No, dalje — dalje!“ je bodril gospod profesor
duha. Miza je uporno molčala.

„Ali spomni se, Marko, in poglej v drugo sobo,
kjer se ravno otroci kopljejo,“ je javkal profesor.

„Veste li kaj? Mogoče se je pa Marko kje napil,
da sedaj ni siguren. Poskusili bomo drugič; in profes-
sor je nejevoljen zaključil spiritistično sejo.“

Od tega dne dalje ni več veroval v duhove in se
ni več družil z njimi. A zato so pa vsi someščani ve-
rovali, da so duhovi in da resnično govore.

◆◆◆◆◆

Športlaš.

Gospod Ričet je imel svoje posestvo, več konj za šport in tudi več dekličev za šport. Pri zadnjem treningu se je seznanil s srčkano deklico z imenom Marica. Gospod Ričet se je v Marico tako zaljubil, da je še sanjal o njej in v spanju glasno izgovarjal njeno ime.

Žena jezna, ga takoj zbudi in vpraša, kdo je ta Marica.

On v zadregi: „To je moja nova kobila, katero bom v nedeljo jahal na dirki.“

Dobro.

Opoldne se gospod Ričet vrne domov h kosilu. Ali že na stopnicah ga čaka njegova žena in rdeča ter zelena od jeze zakriči: „Tvoja nova kobila Marica je telefonirala, da pridi popoldne k njej!“ O jej!

PLAKATE

vabila, račune, pisma, kuverte ter vsa v to stroko spadajoča dela izdeluje okusno in solidno

TISKARNA SAVA KRANJ D.

Čujte! Čujte! Čujte!

Konečno smo vendar dobili v metropolo Gorenjske možaka, doma tam nekje iz Štajerske, KI VSE VE IN ZNA. Besede slajše kakor med, tekoče kot olje mu vro iz ust na vagone. In pri besedah samih najbrže bo tudi ostalo. Kajti, star pregovor pravi: „Kdor veliko govori, malo naredi!“ In to — po informacijah — je gola istina. — Zopet drug pregovor pa pravi: „Nič ni večno!“

Res, dolga je pot od Maribora do Kranja, vendar mu bo nekaj od Kranja pa tja do Maribora, ali kje je doma, postala krajša, nakar bo še kravje oko ostalo suho . . .

Neznanič.

◆◆◆◆◆

Previdnost.

Župnik: „Povej mi, Peter, zakaj nočeš postat grobokop?“

Peter: „Zato ker pravijo ‚Kdor drugim tamo koplje, sam vanjo pade!‘“

Bodala v podvezi.

Za božjo voljo se ne pritisni na nobeno barvo za lase, dokler ne poznaš prvotne temeljne barve.

* * *

Ljubezen je neumnost, katera večkrat zahteva celo pamet.

* * *

„Ljubezen na prvi pogled!“ — Ko je pa vendar tako slepa.

* * *

Platonična ljubezen je vzvišena žrtev. Platoničen ljubimec je pa tepec.

* * *

Najbolj poznane so one žene, katerih nikdo mô ne pozna.

* * *

Ni res, da se zakoni sklepajo v nebesih. — Pa č pa je res, da so ločenci blaženi.

* * *

Najporednejše so one žene, katere neprestano govore „Adijo!“ — pa nikoli ne gredo!

* * *

O občutkih naj se govori šele tedaj, ko se nima kaj drugega povedati.

* * *

Splošnega sočutja je vredna deklica, katero je fant zapustil. Kaj pa je potem z moškimi, kateri so poročili deklice?

◆◆◆◆◆

Nervozen.

- Natakari!
- Izvolite gospod?
- En zrezek, ali ne premajhen, ker me vsaka malenkost zelo razburi!

Točen dokaz.

Novoporočenca sta se pred kratkim vrnila s potovanja. Nekega dne pravi mož nežno svoji ženi: „Jaz kar ne morem verjeti, da sva v resnici poročena.“

„Tako? No, potem kar enkrat preglej račune,“ mu je odvrnila žena.

ČITAJTE NAŠ LIST!

V šoli.

Učitelj: „Francek, povej mi, kdaj je bilo mesto Pompeji zasuto?“

Francek: „Na — na — neko pepelnico.“

Učitelj: „Sedi tepec! — Kdaj je umrl Krištof Kolumb? Joško!“

Joško: „Oprostite, gospod učitelj, jaz takrat še nisem hodil v šolo.“

Učitelj: „Sedi — osel! Janko, kdaj je Kolumb umrl?“

Janko: „Kolumb — Krištof — Kolumb je umrl — je umrl . . . ja, jaz niti slišal nisem, da bi bil kdaj bolan . . .“

* * *

Učenka V. razreda (bere): „Pisani metuljčki letajo po zraku in poljubljajo . . . (zastane) cvetke . . . itd.“

Učiteljica: „Marta, beri ti ta stavek še enkrat!“

Marta bere pravilno.

Učiteljica: „Kaj je Elza brala napačno?“

Marta: „Ona je prenehala pri poljubu in to se ne sme!“

* * *

Učitelj: „Poslušaj, Janezek, ti imaš 6 Din, Oto jih ima 4. Ti vzameš Otonu vse štiri in jih prideneš tvojim šestim. Kaj sledi iz tega?“

Janezek: „Klofute, brce itd., gospod učitelj!“

* * *

Nadzornik pride in vpraša med drugim malo deklico: „Kakšen greh je napravil Adam v raj?“

„Jedel je prepovedan sad!“

„Dobro! Kdo je skušal Adama?“

„Eva!“

„Pravzaprav Eva ne — pač pa kača. In kako je bil Adam kaznovan?“

Deklica molči.

„Jaz vem,“ se oglasi še manjši Rajko.

„No, potem nam pa povej! Kako je bil Adam kaznovan?“

„Evo je moral poročiti!“

* * *

Učitelj: „Švarc Bertold je iznašel smodnik — kaj pa je odkril Kolumb?“

Gustl: „Lajca!“

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Pisatelj.

Sin: „Pisatelj postanem!“

Oče: „Osel pa si.“

Sin: „Zakaj?“

Oče: „Zato, ker se samo osel prime poklica, pri katerem mu že sto let pokopani ljudje delajo konkurenco.“

Dober izhod.

Stražnik naleti ponoči na pijanca, ki leži na vogalu hiše. „Halo, možakar, vstanite!“

„Ne morem.“

„Kje pa stanujete!“

„Ne — ne vem več, hk!“

„Kako se pišete, boste pa vsaj vedeli?“

„Tud, tud — hk — tega ne vem.“

„Kaj pa naj naredim z vami?“

„Prinesite Adresar in berite imena — hk — skozi; kadar boste prišli do mojega imena me pokličite!“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

V soboto 15. oktobra ob 5. uri popoldne ter ob pol 9. uri zvečer; v nedeljo 16. oktobra ob 3. in 5. uri popoldne ter ob 7. in 9. uri zvečer in v ponedeljek 17. oktobra ob 2. uri popoldne:

Ljubezen logarjeve Kriste in cesarja Josipa II.

Film dražesti in lepote, ljubezni in fine komike po istoimenski znani opereti.

MLADINI DOVOLJENO!

Kakor pač nanese.

Dva nedeljska lovca stojita blizu skupaj na „štantu“ in čakata na divjačino. Naenkrat se pojavi pred njima srnca in . . . pif-pof — se zgrudi — od dveh strelav zadeta — srna na tla.

„No, tega kozla sem pa dobro pogodil,“ pravi prvi lovec.

„Kaj, ti si ga ustrelil? Tega sem jaz!“ se jezi in kriči drugi.

Beseda da besedo in vsak vztraja pri svojem. V bližini stoječi gozdar pride na strele iz goščave in ko vidi, da sta ustrelila mlado srno, vpraša, kdo jo je ustrelil. — Lovca se spogledata presenečeno in hitro kažeta eden na drugega: „Ali nišem dejal, da si jo ti ustrelil . . .“

Kajpada!

„Ljubček moj,“ je dejala ona, „s teboj bi se vozila v čolnu, četudi okoli sveta.“

On: „Kajpada, jaz pa naj bi plačal 50 centov na uro za čoln.“

Oprezno.

— Dovolite, milostiva, da se Vam bolj približam.

— Ne, gospod! Ako vstopi moj mož, bo opazil, da greste predaleč.

Za hrbtom.

Odvetnik je grajal svojo služkinjo, ker se je predrznila kopati se v njegovi kopalni kadi: „In kar je najhujše pri tem je to, da ste to storili za mojim hrbtom.“

Repatica.

A: „Ste že videli novo zvezdo repatico?“

B: „Ali v letu 1843. je bila lepša!“

A: „Ni vrag — saj je bila takrat mlajša . . .“

Dokaz.

Gledališka igralka pride na policijo, da prolongira potni list. Uradnik ogleduje zdaj potni list, zdaj damo: „Tu je pomota! Vpisano je — lasje črni — medtem ko vidim, da imate svetle lase.“

„Ja, to pa zato, ker sem imela lase pobarvane. Sicer lahko dokažem, da je naravna barva mojih las svetla . . .“

Ker uradnik ni bil sam, se je moral žalostno odreči prijaznemu dokazu.

Imel je slamnik . . .

Zgodilo se je in zgodilo se bo še. Tako se je tudi gdč. Tinci zgodilo, kar se je že mnogo drugim pred njo — namreč, da je povila sina še predno je mislila na poroko. Stara stvar, nepreviden slučaj . . . Tinca je črna — dete je svetlih las. Popolnoma mogoče.

„Oče je gotovo ‚blond‘,“ pripomni prijateljica.

„Mogoče,“ odgovarja Tinca v zadregi, „res ne vem sigurno — imel je namreč slamnik na glavi.“

Ne pri tebi.

V knjigarno vstopi gospod Fadiž in zahteva pisma. Medtem ko on zbira je njegov pes — no, kakor vsi drugi psi — vohal po trgovini. V kotu stoji velik zavoj pergament papirja. Pri njem se pes ustavi dalj časa in voha ter se pripravlja, da čim elegantneje vzdigne zadnjo nogo. Prodajalec to opazi, a predno ga je zamogel odpoditi, je že storjeno. Jezno mu reče: „Če bi rabil pergament z „Wasserdruckom“, bi ga naročil iz tovarne, ne pa pri tebi.“

Trplenje.

V pisarni X. Knjigovodja pozove tipkarico k pisarnju. V roki ima koncept in diktira. Lepa in mlada Vikica ne more in ne more dohajati — je raztresena in trudna. Knjigovodja se začudi in vpraša po vzroku njene utrujenosti, ko je vendar vedno tako pridno delala.

„Ah,“ vzdihne mala, „dopoldne sem bila pri šefu za povišanje plače.“

Narodne iz Ribnice.

Napisal Franc Kramar.

Ribničan in njegov kozel.

Ribničan prižene kozla na ljubljanski kolodvor. Tam vpraša, koliko bi moral plačati, če bi ga vlak do

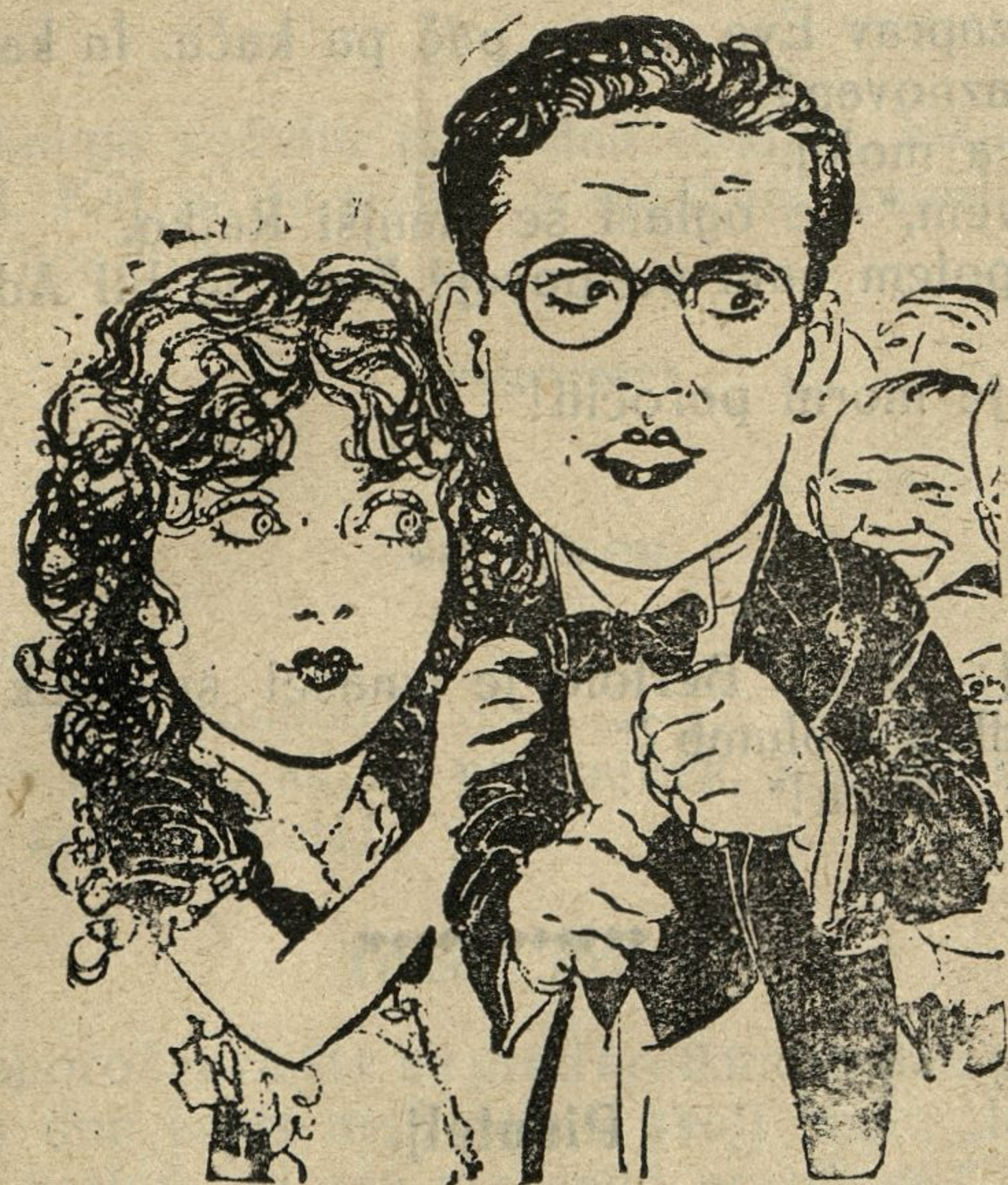
Trsta pripeljal. Tam mu pravijo: „Dve kroni.“ Ribničan pa neznansko začuden pravi: „Kaj? Dve kroni? Ad en'ga kozla? Do Trsta? Dva sovda (krajcerja) dam, več pa ne! Raj' ga zat za cug privežem, bo že teku, kè do Trsta če bo tù!“ Ker mu seveda niso hoteli peljati kozla v Trst za dva krajcerja, ga je res kar zadaj za vagon privezal. V Trstu seveda ni bilo ne duha ne sluha o kozlu.

„Ta stara“.

Ribničan je kupil na kolodvoru vstopnico za vlak, jo izgubil, pa gre dolgo kupovat. Gospodična ga pa vpraša: „Kje imate pa ta staro?“ (vstopnico namreč). Ribničan pa še odgovoriti ne utegne, ampak teče domov, pa pravi svoji ženi: „Alo, tastara, z menoj ne štecjon, tam so zate vprašal' navajm kaj te bojo tam nūcali!“ Ko prideta na kolodvor, ta že od daleč vpije: „Nu, zdaj je pa že tūkaj moja ta stara, k' ste prajt vprašali zajno!“ Seveda mu je gospodična kmalu dopovedala, katero „ta staro“ je ona mislila. Drugikrat je bil ta Ribničan gotovo previdnejši.

Ribničan v cerkvi.

Ribničan, ki brati ni znal, drži v cerkvi mašno knjižico narobe in se dela, kot da bi bral. Drug Ribničan ga sune pod rebra rekoč: „Vajš, ti bukve narobe držiš!“ — „E,“ pravi prvi, „sej meni je vse ânu, nej držim narobe al' pa prov, ku brati ne znam!“

Izbera.

Veselica. Poljub na vrat.

„Kdo me je poljubil?“ vpraša Fina.

„Tvoj fant.“

„Kateri?“

Otrok jo je izdal.

— Mamica, ali bomo šli tudi letos z istim papanom na letovišče, kakor lansko leto?

♦♦♦♦♦

[Molčanje je zlato.]

Moric premišljuje: „Kako lepa, krasna, kako dražestna je moja Mimi, žalibog preveč govori, mnogo preveč in preglasno — tu moraš imeti dobre živce.“

Nekega dne, ko Mimi ravno pije, se ji zaleti, ter začne kašljati in krehati, da bi se kmalu zadavila, toda govorila je pa še vedno lahko hreščeče: „Ne-kaj mi je prišlo v napačno grlo!“

Moric se pa hitro oglasi: „No, če bi ti hotelo vsaj enkrat priti kaj v pravo grlo.“

Se ne počuti dobro.

- Mama, danes pa ne morem iti v šolo.“
- Zakaj pa ne?
- Se ne počutim dobro!
- Za božjo voljo, kje pa vendar?
- No, v šoli!

Ne pišite na manšete!

Perica: „Prosim vas, ne pišite vsaj več nobenih ljubavnih pesmi na vaše manšete!“

Pesnik: „To vas ja ne more motiti?“

Perica: „Mene ne, toda mojega moža, on je namreč strašno ljubosumen!“

* * *

Marsikdo misli, da je kaj doživel, ako je preživet,

* * *

Mnogo jih ima najprej svinjo, in pridejo potem na psa.

* * *

Sreča je slepa, pravi človek, ter gre mimo nje.

* * *

Stariši od dandanes.

„Veste kaj, Miler je pa precej razočaran nad svojim triletnim sinčkom.“

„Kako pa vendar to?“

„Ja pomislite, ta paglavec vam že tri tedne ni povedal nič posebnega.“

Zavaruje naj se.

— Sedaj, dragi gospod, ko ste se potočili, se boste pa vendar zavarovali na življenje?

— Ne hvala, za tako nevarno pa vendar nimam svojo ženo.

Da ne bo predolgo živela.

Ona: „Jaz stavim, da si ti oni članek: ‚Kako naj živim, da dosežem starost 100 let?‘ izrezal iz časopisa! Zakaj pa to?“

On: „Bojim se namreč, da ga ne bi brala tvoja mama!“

Ojej!

Prvi gozd. pripravnik: „Zakaj si pa razveljavil tvojo zaroko?“

Drugi: „Pomisli vendar, moj pes je ugriznil mojo nevesto v nogo.“

Prvi: „To vendar ni povod —“

Drugi: „To ni povod, ali to je povod, da ona niti zapazila ni.“

Prvi: „A tako, razumem — razumem — ojej!“

Dobro se je odrezal.

Mamica vpraša svojega sinčka, kako je njeni mami ime in kako se piše. Sinček malo pomisli, nato se pa možko odreže: „Mamica.“

Na jeziku . . .

Profesor vpraša dijaka, kaj se pravi v nemškem jeziku „Blato“.

Dijak pomišlja in pomišlja, koncem koncev pa pravi možko: „Sicer ga imam na jeziku, in kar noče mi z njega.“

Razširjajte naš list!

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „6ici“)

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev
Kranj, Glavni trg

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

Ivan Zaletel

domača žganjarna
Stanežiče

pošta št. Vid pri Ljubljani

V zalogi ima vedno:
pravi kranjski brinjevec
hruševac
slivovko
borovničar